

Pri mrličih.

Slika — Spisal Franc Bregar.

Tisto leto je Bog tako jezno in tako močno mahnil s svojo hudo šibo nad našim trgom, da so se najstarejši starci spomnili grehov svoje prve mladosti. Suša nam je požgala travnike, toča oklestila vinograde do golega, en otrok je utonil, paglavec, komaj štirinajst let star, se je pa ustrelil iz same trmoglavosti in sprijenosti. Slednjič je prišla še smrt, da je že mladim ljudem postajalo tesno pri srcu. In ko je potem privasovala pómrad in Velika noč s predragim dobrotnikom, našim solncem, ter se je vsesala njegova omamljiva toplota kakor staro, močno vino v nebo in zemljo in v vse duše, da smo kakor polpijani pozabili na greh in na šibo božjo — tedaj sta ležala v največji in najlepši naši hiši obenem dva mrliča.

To je bil prav čuden slučaj in jako dobro se ga spominjam. Bil sem takrat še tako preprost otrok, da se mi je vsako noč sanjalo o vojski, v kateri sem bil general Lavdon; vendar so mi ostali dogodki tistih dni tako živo v spominu, kot bi zarezal z ostrim mečem v trdo skalo.

* * *

Veliki in bogati trgovec Franc Jalen je šel sam k vstajenju Gospodovemu na veliko soboto. Mati mu je bila stara, gluha in zelo slaba, da celo v cerkev ni več mogla; žena mu je bila že dolgo časa na smrt bolna in otrok nista imela, da jim padejo v naročje bogati plodovi z drevesa njenega življenja. Takrat sem ga videl v cerkvi, kako je sedel v klopi, oprt na komolec, in kašljal s tako čudnim, cvilečim kašljem, da so se vsi ozirali po njem. Toda takrat sem to komaj zapazil. Večer je bil pred Veliko nočjo, nebo, vse blesteče v veselju in svetlobi, je objelo zemljo v najtesnejšem in najopojnejšem objemu, vse ulice so dišale po kadilu, ljudje toliko da se niso poljubovali — samo dobri angeli vedó, kje so tačas otroške misli.

Toda ko sem prišel drugi dan k njim — mati me je poslala voščit praznike; bil mi je krstni boter, Bog mu daj dobro! — je tudi on že ležal v postelji in sloveč zdravnik iz mesta je bil pri njem. Prišel sem, ko se je le-ta že poslavljal.

— Recept sem napisal in bodite brez skrbi. Zdaj je spomlad, še ta teden pojedete na morje in čez en mesec boste pozabili na bolezen. Upam, da gospa tačas tudi ozdravi in potem bo vse dobro.

Pogledal je preko zlatih naočnikov na mater, ki je stala ob postelji, in zdi se mi, da sem že tačas razumel ta pogled: otroke je treba zibati, kadar so bolni in jokajo; zaradi tega niso seveda nič manj bolni, samo ne jokajo več; tudi gospa najbrže ne bo ozdravela, umrje se pa le lažje s tolažbo. Mati je zdravnika razumela, a ni trenila z očesom; govorili so, da ni marala sinahe.

— Ampak ta kašelj, gospod doktor! Saj slišite, kako mi cvili v grlu.

Goste obrvi so se mu tesno strnile nad zaripljenim obrazom in nabrekle roke so mu nestrpno trepetale na odeji, da me je obhajala groza, ko sem stal pri vratih s pirhom in klobukom v roki.

— Pošljite takoj v lekarno recept, in vse mine, mine. Moj Bog, kako hitro mine, samo potrpeti moramo.

— Ampak jaz nečem Vašega recepta, jaz bi zraka v pljuča — to mi dajte. Vrag vzemi recepte in lepe besede . . .

Postajal je tako nestrpen, da je bil v obraz temno rdeč in prsti so mu nervozno trgali čipke na odeji; doktor pa se je smehljajal s ponosom mučenika.

— Kakor otrok ste, a jaz Vam ne zamerim. Imel sem že bolnika, ki mi je vrgel kozarec v obraz, a to je naš poklic. Pojutrnjem ste morda že na morju in takrat se boste smejali samemu sebi.

— Kaj hočem z morjem in vodo, če me pa duši . . . in ne morem . . . Glejte, vrag Vas . . .

Naenkrat se je napol vzdignil in napol skočil s postelje, oprl se na levi komolec ob blazino, zagrabil z desnico za srajco pod vratom in jo raztrgal. Nato je omahnil na zglavje, zopet skočil, prijel blazino in jo vrgel z vso močjo po sobi proti zdravniku. Ves ta čas je bil njegov obraz strašno posinela, oči so mu stopile iz jamic in so gledale s topim strahom dušecęga se človeka, vse telo kakor v zadnjem, groznem krču. Še danes se spominjam tistega silnega strahu, ki me je obšel takrat. Izpustil sem pirh iz rok in se ozrl po sobi, kot bi iskal pomoči. Mati je stala ob postelji, brez besede in solze, le stare, usehle ustrnice so se naglo in enakomerno premikale in široka, splahnela lica so nervozno trepetala. Ozrl sem se na drugo postelj in ugledal dvoje črnih, lepih oči, polnih groze; ljubila ga je zelo. Zdravnik je stal pri postelji in podpiral bolnika, na obrazu pa se mu je jasno bralo: mi vemo, kaj to pomeni. Nato se je obrnil k materi.

— Pošljite recept takoj v lekarno. — Toda mati ga očitno ni razumela; strmela je na posteljo in le ustnice so se ves čas premikale. Medtem se je bolnik odkašljal v strašnih mukah, kot da se mu je odtrgala polovica pljuč. Nato je omahnil zopet na blazino in odrinil zdravnikovo roko; ta pa je stal mirno in resno ter se ni dal zmotiti.

— Glejte, to je bilo potrebno. Zdaj boste nekaj časa mirno dihali, in ko vzamete kapljice . . .

Bolnik se je nanagloma zopet dvignil s postelje, oči pa so mu žarele od vročice in divje jeze.

— Nečem kapljic . . . nesite jih v morje na jug . . . Vaše kapljice . . . Vun, vun pojdite . . . saj sem že rekel! Mati, pokličite hlapca, da vrže njega in njegove kapljice . . .

Kazal je s trepetajočo, nabreklo roko proti vratom; zdravnik ga je pogledal začudeno, potem je razžaljeno skomignil z ramami in odšel ter šepetal:

— S sirovostjo ni mogoče, ne, ni mogoče . . .

Mati je odšla in ostal sem sam z bolnikoma. Botra je ležala s smrtnobledim obrazom in zaprtimi očmi, da nisem vedel, ali je živa ali morda že mrtva. Tudi boter je utrujen zaprl oči, v grlu mu je pa tako močno cvililo. Meni je bilo tako strašno, da sem hotel potihoma odpreti vrata in zbežati brez voščila in brez velikonočnega pozdrava. Toda on je ravno takrat odprl oči in me pogledal.

— A, Francek, pridi sem . . . Da, Velika noč je danes . . . po pirhe si prišel.

Takrat bi jaz moral lepo voščiti svete praznike, pa so se mi udrle solze neumnemu otroku po licih, bogate mlade solze, ki jim srce ne ve vzroka.

— No, že prav, Francek . . . Vidiš, jaz sem bolan, Francek . . . Neki vrag mi poje v grlu, on mi pa nudi kapljice . . . Zato pojdi k materi in reci . . . naj ti dajo goldinar . . . O, že zopet . . .

Obraz se mu je zalil s krvjo, krčevito je segel za vrat in jaz sem zbežal iz sobe. Zunaj sta bila mati in zdravnik in on je ravno spravil denar v žep.

Ko je zdravnik odšel, sem hotel tudi jaz takoj za njim. Toda v tistem hipu je zakričal v bolniški sobi glas, poln strahu in groze, da sem preplašen obstal in se ozrl na ono stran. Mati je odhitela, in ko sem pogledal skozi odprta vrata, me je zbdlo v srce z ozkim, ostrim nožem. Boter se je bil vrgel v strašnih mukah s postelje in je ležal na obrazu. Botra je bila vstala, v beli nočni obleki je omahnila kraj njega in njeni črni lasje so pokrivali njegov nabrekli vrat in glavo . . .

Samo za trenutek sem pogledal; tedaj je prihitela dekla in me odrinila ter zaprla vrata:

— Kaj hočeš tukaj, otrok?

Zunaj je bila Velika noč s solncem in pirhi, jaz sem pa bežal, bežal, nikjer se nisem ustavil in

nikamor ozrl; na tisti lepi dan vstajenja me je prvič obšel resničen in globok strah pred smrtjo — —

Z materjo sva prišla že pozno zvečer bedet. Morala sva skozi prvo sobo, v kateri so sedeli možje in pili. Bili so že dobre volje, nekoliko rdeči in precej glasni. Kadar je kdo stopil v sobo, so nekoliko utihnili, in če je prišel kdo domačih, so bili skoro vsi v zadregi. Ko sva šla z materjo mimo njih, me je nekdo prijel za roko in potegni k sebi:

— Žalosten je za botrom! Na, pokusi, revček. Pil sem, oni so pa dalje govorili.

— Jaz ne verujem veliko zdravniku, ampak ubogam ga vendar. On je bil pa vedno tako zelo

JAPONKA

svoje glaven. Bil je moj dober prijatelj in veliko njegovih komedij vem. Enkrat se peljemo z neke svatovščine domov z vlakom, vsi dobre volje . . . no, pijani skoro. Izstopiti je treba, nekateri so že zunaj, on pa sedi v kotu in se ne gane.

— Doma smo, Francek. Gremo!

— Ne grem. — Sedi v kotu in si prižiga cigaro.

— Ne delaj sitnosti! Vun moramo.

— Ne grem. — Niti ne gane se, ampak kadi in se nam smeje, vlak pa že zapiska.

— Ali si ob pamet, človek božji? Moraš. — Trije ga primemo in hočemo potegniti za seboj. Tedaj

skoči, oči mu zažaré, kot so samo njemu žarele, močan je bil in naenkrat smo bili vsi trije zunaj, on pa stoji pri vratih in vpije:

— Ne grem. Nalašč ne grem, pijanci. Peljem se, dokler jaz hočem, sodrga pijana! . . . In še cigaro vrže za nami, ko se vlak odpelje. In kaj mislite, kaj je potem storil? Ko je bil komaj par sto metrov do prihodnje postaje in se je vlak že ustavljal, se je premislil in je skočil dol. Drugi dan so ga pripeljali vsega pobitega domov, pa je še vedno pripovedoval, da je on svoj gospod.

Zasmejali so se glasno, nekateri že pijano.

— Veselo življenje je preživel. Vedno na poti, vedno denar. V vseh velikih mestih se razkriči in potem je doma nekaj časa mir. Enkrat sem bil z njim skupaj na Dunaju . . . eh, to je življenje! Pa kaj bi človek govoril! Čigav je ta otrok?

Pogledal me je in jaz sem zaslutil za njegovimi besedami nekaj zelo grdega in umazanega, česar ni hotel povedati pred menoj, ki sem bil otrok. To se mi ni zdelo lepo od mož, ki pijejo mrliško vino.

V drugi sobi sta ležala mrliča. Bilo mi je to prvič v življenju, da nisem več gledal mrtvega človeka s popolnoma otroškimi očmi. Ležala sta tam drug poleg drugega, nikjer solze, nikjer smehljaja, kot so vedno pripovedovali o mrličih. On je imel skoro počrnel obraz in poznala se mu je vsaka guba na licu. Vsak dan in vsaka noč je zapisala svoj spomin vanj, vsako veselje in vsaka žalost. Poznalo se mu je tudi še, kje ga je življenje zadnjikrat močno udarilo — velika lisa okrog levega senca. — Njen obraz je bil voščenoled in gosti, črni lasje so se svetili ob nemirnem plamenu sveč. Okrog oči in ust so se ji nabrale gube. Tudi njej, obema. Tudi to je samo še spomin in tista lisa na sencu nič več ne boli. Kaj je tedaj s smrtjo? Ko stojim tukaj nevedni otrok in ju gledam — zdaj bi mi morala odgovoriti, a na obrazu niti solze, niti smehljaja . . .

Njegova mati je sedela prav blizu odra. Brez solza, obraz kakor okamenel. V rokah je imela črno obrobjen robec in jih je neprestano in enakomerno sklejala in razširjala ter polglasno ponavljala: — Francelj, Francelj! . . . Kaj se je godilo tačas v njenem srcu, nisem takrat vedel in še danes ne vem. Biti drevo, ki na jesen zapazi, da se mu trhle veje lomijo brez sadja in brez zelenih listov — to je velika bridkost. Te bridkosti ne poznamo, in da bi jo poznali, bi ne našli besede, da bi jo povedali. Sluti jo človek samo, ko vidi okamenel obraz in brezsolzne oči.

— Francelj, Francelj!

V sobi so sedele žene in jaz sem stopil k svoji materi tja blizu vrat, ki so vodila v tretjo sobo. Dasi je bilo že precej pozno, so še vse bedele in

pripovedovale čudne, mrliške reči. Ko sem prišel noter, je ravno pravila mlada vdova:

— To je bilo šele drugi dan po njegovi smrti, in človeku je vendar težko, tudi če mu umrje lastni oče. Zato sem poklicala za tisto noč k sebi svojo mlajšo sestro in tako smo ležali vsi v eni sobi, jaz in ona na postelji, moj Lojzek pa na zofi. Anica je takoj zaspala, preden sem jaz utegnula napraviti križ, meni pa neče spanec na oči. Ležim in se prevračam semintja ter si mislim vse mogoče stvari: Kako hitro je minilo življenje! Včeraj sva se poročila in danes je že v zemlji, tako je prešlo! Ko se človek tega spomni, mu pridejo solze in težke misli. Zdaj je na pokopališču že mrz in on je tam. Kako mu je neki na onem svetu, ali je tudi tako sam in zapuščen, kot sem ostala jaz osirotela s svojimi sirotami? Medtem se mi že trepalnice strinjajo v polspanju. Toda naenkrat se stresem in vsa otrpnem strahu: Kaj če bi prišel zdaj naenkrat k meni, kot prihajajo drugi? Velikokrat se mi zgodi, da vsa vztrepetam po celem telesu, ravno preden trdno zaspim. Nekateri ne verujejo, da je to huda slutnja, toda jaz vem, da je pri meni bila. Kajti kakor hitro sem odprla oči, sem videla, da se je slutnja tudi uresničila. Izza mize se je namreč dvigala bela prikazen, počasi je rastla iz tal in se vedno večala . . .

Napeto smo poslušali in jaz vem, da sem vsesal svoje otroške oči v njene polne, rdeče ustnice ter napeto poslušal. Medtem je vzdihnilo tam pri odru s šepetajočim glasom:

— Francelj, Francelj!

Ozrli smo se vsi na mater, vdova je pa nadaljevala:

— Danes že ne vem več, kako sem se mogla takrat tako preplašiti, toda tedaj sem ležala vsa trda strahu. In vendar ni čudno! Če se spomnim, da je pred enim mesecem še sedel z menoj pri kosilu, da si je rezal kruha s svojo lepo, okroglo roko in da pride sedaj k meni iz vlažnega groba s tistim mrtvaškim duhom — moj Bog, saj mora človek skopneti strahu! In zdelo se mi je, da res prihaja, kajti tista prikazen je še vedno rastla izza mize.

— Sanjalo se Vam je.

— Bog mi je priča, da se mi ni. Toliko sem se še zavedala, da sem posegla po žveplenke na omarici in hotela prižgati svečo. Toda niti žveplenk, niti sveče ni. Kje so, ko jih vendar vsak večer pripravim? Tedaj se spomnim, da je sestra pospravljala v sobi in zdaj je vse narobe.

— Anica!

Nič odgovora.

— Anica!

— Hm?

— Kam si dela svečo?

- Da . . . svečo . . .
- Ampak Anica, otrok božji, kam si dela svečo?
- Katero svečo?
- Mojo svečo iz omarice! Ti si zvečer pospravljala!

— Saj sem pospravila . . .

Čudovito spanje ima ta otrok!

Komaj sem jo vzdramila. Ko pa je slednjič vstala, našla žveplenke in prižgala svečo, sem spoznala prikazen: Lojzek je bil ponoči padel z zofe in je počasi vstajal izza mize, odeja in rjuha mu je bila še na tleh . . .

Žene po sobi so se zasmejale, jaz sem se pa vznemiril. Kaka povest je to? Polovica takih stvari, ki jih treba ni in potem tisti konec! Za otroke. Lojzek je padel pod mizo, in to je prikazen! Najprej pravi, da prihaja mrlič, potem pa vse ni nič res. Ampak mrlič bi bil vendar lahko prišel. Kaj bi bil povedal? Kako je pravzaprav s smrtjo? Ona pravi, da se je ustrašila, ko se ji je samo zdelo, da prihaja iz vlažnega groba, in gotovo ga je imela rada. Tudi jaz sem imel svojega botra rad, in vendar bi se ne hotel niti njegove roke dotekniti. Kako strašen je njegov počrneli obraz in kako težak zrak je v sobi . . .

Naslonil sem se na mater in se nisem upal pogledati na mrliča.

Tedaj je stopila k domači gospe, ki je še vedno sedela ob odru ter neprenehoma sklejala in širila roke, njena mlajša hči. Omožila se je bila v mesto in je imela veliko otrok, toda bila je jetična.

— Pridite, mati, za trenotek v sobo.

Mati je pogledala k njej s tistim dolgim pogledom, ki ga imajo otroci in ki veliko govori in ničesar ne pove.

— Francelj, Francelj!

— Samo za trenotek, mati!

Sklonila se je k njej, položila ji glavo na ramo, objela jo krog vratu in zajokala. V bridkosti človek veliko bolj ljubi, in vrhu tega je tudi ona že čutila, da je trhla veja. Toda mati je gotovo ni razumela.

— Oprite se name, mati . . . vstanite! Tako . . . pojdevi skupaj.

Odšli sta mimo nas v sosednjo sobo. Žene so se še dalje pogovarjale, jaz sem pa naskrivaj pogledal izza zavese pri steklenih vratih; mati je bila sedla na stol, zraven nje sta stali njena hči in rajne moje botre sestra, velika, močna ženska, ki je imela trd obraz in lepe, čudno mrzle oči. Kaj so govorili, ve le pravični Bog, jaz jih nisem slišal; to pa tudi jaz vem, da ni bilo nič lepega, kajti pozneje je nastala radi dedščine dolga in grda pravda, polna pohlepa in lakomnosti. Videl sem samo dva od strasti razžarjena obraza in mater z brezizraznim pogledom

topega človeka. Njena jetična hči je le enkrat nekoliko glasneje zaklicala s pobitimi, do smrti izmučenim glasom, obupano in proseče:

— Jaz imam otroke!

Velika, močna žena je stala pred njo s hladnim leskom v očeh, ki ga otroci ne razumejo in ki je morda lokavost ali moč ali posmeh — Bog vedi kaj. Nato je vzela materi, ki je nepremično sedela in se ni prav nič branila, ključke izza pasa in je odprla omarico. Potegnila je iz nje kup papirjev, jih obračala in kazala s prstom nanje, pomolila jih jetični trhleni ženi prav pred obraz in jih nesla potem tudi materi, vedno s tistim mrzlim, grdim leskom v očeh. Toda mati je takrat skočila s stola, prišla se za sivo glavo, iztegnila roke kakor v velikem začudenju in nato prihitela skozi našo sobo naravnost k odru. Vrgla se je na sina, prislonila svojo staro glavo ob njegov trdi, mrtvi obraz in zahtela:

— Francelj, Francelj!

Žene so se zmedle in začudile, priskočile k njej ter jo odpeljale vun. Jaz pa vem, da sem takrat pomislil: In vendar je včasih tudi živeti težko, sicer bi živi ne objemali mrličev . . .

Mater so spravili v postelj in tisti večer ni več prišla v sobo. Žene so se predramile dodobrega, skrivnostno so šepetale med seboj, toda čez nekaj časa so se zopet vrstile povesti in obnavljali spomini. Še sedaj mi je pred očmi obraz mlade žene, ki je pripovedovala z otroškim nasmehom o strašni smrti svojega strica:

— Bila sem šele prvo leto poročena, ko mi je stric na smrt zbolel. Zvečer so poklicali mene in Andreja tja in prišla sva ravno, ko so mu že prižgali svečo in je bil v zadnjih, težkih krčih. Do takrat še nisem nikdar videla človeka umirati, in ko sem ga tedaj zagledala, vsega strašno spremenjenega, bi bila skoro omedlela. Andrej me je peljal v kuhinjo ter se vrnil zopet v sobo. Čez nekaj trenutkov so prišli vsi vun in so dejali: Končal je. Dasi sem imela strica zelo rada, sem bila takrat skoro vesela; smrt je vendarle boljša kot umiranje. Tedaj pride tudi moj Andrej in pravi:

— Zdaj ga greš lahko pogledat, Lina. Mrtev je. Bog mu daj dobro!

Ko sva stopila v sobo, je mrlič ležal še na postelji, pokrit čez glavo. Andrej mu odkrije obraz, da ga vidim, jaz hočem ravno pomoliti za njegovo dušo, in tedaj — pomislite! — tedaj še enkrat vztrepeta, oči se mu odpro in iz ust mu bruhne črna kri in se razlije Andreju po obleki in po rokah . . . Prestrašila sem se takrat tako zelo, da se nič več ne spominjam, kaj se je potem zgodilo z menoj. Ko sem se ponoči zavedla, sem ležala v svoji postelji,

Andrej je sedel zraven mene in v silni vročici me je morila žeja.

— Andrej, daj mi kozarec vode!

On se je razveselil in je odhitel.

— Takoj, dekle moje, takoj!

Toda ko mi je prinesel vode in sem prijela za kozarec, sem se toliko ustrašila, da sem ga vrgla ob tla.

— Beži! Proč od mene! Ali ne vidiš, da so ti prsti krvavi?

In zopet sem se onesvestila. Tako je trajalo nekaj dni. Niti vode, niti kruha, niti zdravil nisem mogla, vse mi je bilo krvavo. Oslabela sem tako, da sem komaj stala na nogah, in zdravnik mi je rekel, da moram kam na spremembo zraka. Zdaj se mi zdi vse tako smešno, ampak takrat sem šla lepo na spremembo zraka k drugemu stricu, ki je bil učitelj in organist. Sprejeli so me kot lastnega otroka, in ko sem povedala zakaj sem prišla, niso nikdar govorili niti o smrti, niti o mrličih. Spala sem v isti sobi s svojo sestrično in celo noč je gorela sveča, ker mi je bila tema vedno krvavordeča. In, pomislite, kako čuden slučaj se mi je zopet pripetil! Neka večera prižge sestrična nenavadno veliko in debelo svečo v sobi. Jaz jo gledam izpod odeje in se smejem:

— Zakaj pa danes taka parada, ljuba sestričina Olga?

— Pri nas je večkrat taka parada.

— Oho, ali smo tako ošabni in bogati?

— Saj je nismo kupili!

— Kje pa si jo dobila?

— Oče je bil danes pri pogrebu in je . . .

Zakričala sem strahu, da so vsi prihiteli k nama v sobo. Ugasnili so svečo in prižgali luč ter prebedeli celo noč pri meni. Toda moja bolezen se je začela iznova in zopet sem morala lepo na spremembo zraka. —

Mlada žena se je veselo nasmejala in druge z njo, meni pa je šla njena povest čudno globoko do srca. Pogledal sem mrliča in zazdelo se mi je, da sta obe ustnici črnordeči; bil sem slaboten otrok in v sobi je bil težak duh po mrliču in svečah. Obšel me je velik strah in bilo mi je neznosno mučno. Šel sem iz sobe, da nisem mrliča niti pogledal, in zdi se mi, da je tudi meni bila tema črnordeča.

Zunaj je svitalo že v drugič lepo velikonočno jutro, svetloba se je razlivala počasi po nebu kot mleko. Tudi zrak je bil gost in sladak kot mleko, toda jaz sem še vedno trepetal od slabosti in v sencih mi je močno bilo . . . Mlada vdova se je ustrašila že same prikazni, in mati je vendar ravnokar objemala mrliča; oni pa zato bruhamo na ljudi svojo črno, strupeno kri, da zbole in dolgo ne okrevajo. Kako je tedaj s to stvarjo?

Domov sem šel, ves bolan od nemira in slabosti. Na ulicah je bilo še vse prazno, toda solnce je že svatovalo pri jutru in zarja je gorela z zadnjim potuhnjenim, hinavskim ognjem. In takrat v tistem velikonočnem jutru, po prečuti noči, polni strahu in nemira, se je rodilo v otroški duši težko vprašanje — danes se ga zavedam — vprašanje neizraženo z besedami, a globoko občuteno v srcu: Življenje — ali nam je brat ali oči? In smrt — ali nam je mačeha ali sestra? — — — —

Nocoj pa, ko slonim samotni ob oknu in gledam v mirno jesensko noč, morda zadnjo lepo jesensko noč, ko odpada listje s trudnih dreves, ko šumi pred menoj narasla kalna reka in nebo cvete s pomladno močjo, cvete v milijonih cvetov, da čutim skoro vonj šmarnic in nageljnov, nocoj mi je tako lahko in mirno pri srcu.

Jutri pade morda že s hribov gosta megla, hladna in strupena, da bomo vsi trudni in smrti blizu kot jesenska drevesa, ampak nad meglo vendar cvete nebo z neizrazno opojnim vonjem.

Tvoj pogled.

Zložil Adolf Robida.

Snoči je pravil oblaček,
ki mimo tebe je šel,
da si se na nagelj ozrla,
ki v oknu je tvojem zvenel.

In nagelj je vzcvetel nanovo
in rasel veselo bo spet,
veselo bo kelih odpiral —
od tvojih pogledov vnet.

